

Een paar jaar geleden heeft danseres [CHARLOTTE VANDEN EYNDE](#) geprobeerd om met een gigantische spons de zee leeg te maken. Vandaag danst ze vol vertrouwen op het strand. 'Het voelt zoals zwanger zijn: eerst helemaal platgedrukt worden, maar je daarna gigantisch groot en krachtig wanen.'

Door Katrien Steyaert, foto's Johan Jacobs

Bent u een kind van de zee?

'Sinds mijn geboorte al ga ik iedere zomer naar zee. Ik herinner me nog goed hoe we bij aankomst altijd het bergje op klommen naar Het Kruinhuisje van mijn oma, terwijl rond ons de krekels zoemden. Als ik nu op het strand kom, heb ik altijd zin om nog eens met mijn moeder de vloedlijn af te wandelen en te babbelen zoals we in mijn tienerjaren deden. Op een dag ga ik dat ook doen met mijn twee dochters. Ze zijn nu zes en negen en doen niets liever dan

hollen, springen en vallen in het zand. Dat is fantastisch en ontroerend om te zien.'

'Hier aan zee mag je gewoon *zijn*. Dat gevoel van onthechting is levensnoodzakelijk voor mij. Ik hou ook heel erg van het strandfeest dat we altijd aan het eind van de zomer houden met de familie. We bouwen dan een reusachtig fort, dat we met hand en tand verdedigen tegen de opkomende golven.'

Maar de zee is toch meer dan de idylle?

'Zeker. Het is ook een plaats van leven en dood, voor de mens toch. Het strand voelt als een grens, alsof ik aan het eind van de wereld sta. Dat heeft iets moois en magisch, maar ik ben me ook bewust van de keerzijde: als ik het water in loop, kan ik sterven. Het is een van de redenen waarom ik niet graag in zee zwem. Ook de kou van het water voelt voor mij bijna als pijn, en het getrek en het geduw van de golven is me te heftig. Ik ben overgevoelig voor prikkels. Als ik een boom zie, zie ik duizend blaadjes, en die bewe-

**'HIER AAN ZEE MAG JE GEWOON ZIJN.
DAT GEVOEL VAN ONTHECHTING IS
LEVENSNOODZAKELIJK VOOR MIJ'**

gen en ritselen stuk voor stuk. Het grootste deel van het jaar draag ik iets op mijn hoofd, omdat het voelt alsof koude en wind letterlijk mijn hoofd binnendringen.'

Die gevoeligheid is toch ook mooi?

'Natuurlijk, en ik gebruik ze in mijn werk. Dans is trouwens een manier om me af te sluiten van die heftige buitenwereld. Als danser kruip je helemaal in jezelf. Als kind was ik heel verlegen, maar in dans kon ik me wel ongedwongen uitdrukken. Mijn lichaam werd mijn communicatie-instrument en kunstwerk tegelijk. Dat blijft voor mij de essentie, al probeer ik dat ondertussen wel open te breken, met theater of film. Dat maakt mijn parcours interessant,

maar ook woelig.'

'Mijn werk heeft zo'n grote emotionele impact, dat ik er al een paar keer mee heb willen stoppen. In 2005, bijvoorbeeld. Door slechte recensies en omwentelingen in mijn privéleven heb ik toen bewust een paar jaar niets gemaakt. Tot ik voelde dat ik het nodig had om weer vanuit mezelf te gaan creëren. Sindsdien twijfel ik niet meer: dit is wat ik wil doen.'

Toen hebt u 'Persdrang' gemaakt?

'Ja. Dat was een soort rituele voorstelling voor *Dansand*, een dansfestival in Oostende. Ze vertrok vanuit de gedachte dat de zee zo gigantisch is en dat wij ernaast zo onnozel zijn. Wat als ik nu eens vind dat er te veel water in de zee zit, vroeg ik me af. Wat als ik

ze nu eens leegmaak? En dus naaide ik allemaal sponsjes aan elkaar tot één reusachtige spons. Ik droeg ze naar zee, ging erop liggen en zitten, kneep ze leeg en ging ze weer vullen in de golven. Gelukkig had ik me helemaal ingesmeerd met vaseline (*lacht*). Het was een compleet absurde, supervermoeiende actie, maar ze kreeg ook een emotionele lading. Ik droeg die spons in mijn armen als een levend wezen, als een geliefde of een kind. En ondertussen lag de zee te schitteren bij zonsondergang.'

Wie aan zee danst, krijgt dat cadeau?

'Ja. Tijdens mijn tweede voorstelling op *Dansand* vorig jaar (*een dansimprovisatie met de jazzpianist* »

‘IK BEN HET TYPE DAT EEN BRIEF IN EEN FLES STOPT EN HOOPT DAT DIE TOT BIJ DE MAN VAN HAAR DROMEN DOBBERT’

Christian Mendoza, red.) creëerde de prachtige lucht mee de sfeer en het beeld. In tegenstelling tot het theater is het een levende omgeving, bijna met een eigen ademhaling, en dat vond ik heel dankbaar. Maar het ging niet vanzelf. Ik bedacht bewegingen die even golvend waren als het water, even slagkrachtig als meeuwenvleugels, maar toen ik ze de eerste keer uitprobeerde op het strand, *marcheerde* dat voor geen meter. Ik was zo onder de indruk van die vrijwel grenzeloze ruimte, dat ik niet meer wist wie ik was of wat ik daar betekende. Het was pas de tweede keer, met Christian erbij, dat ik weer groot kon worden, net door de kracht van de zee te gebruiken. Het was zoals een zwangerschap. In het begin voelde het alsof ik werd weggedrukt door een alien die in mij was gekropen, maar

na drie maanden voelde ik me ineens gigantisch groot, bijna als Moeder Aarde die alles kan omvatten.’

Wat een transformatie.

‘Dat is precies wat het is, een egoverschuiving. Als je jong bent, wil je je identiteit vastzetten, maar sinds die crisis in mijn werk en door moeder te worden is mijn ego op losse schroeven gezet. Het is beweeglijker en breder geworden, en daardoor beter te relativeren. Dat geeft me rust, en het vertrouwen om zo’n dansimprovisatie tot een goed eind te brengen. Vroeger zou ik dat nooit gekund hebben. Je moet enorm in jezelf geloven en uiterst geconcentreerd zijn. Maar als het lukt, word je echt opgetild.’

U droomt dus al van nieuwe stranddansen?

‘Ik zou eens op een paal in het water willen zitten, zoals de meeuwen. Ik

vond ook inspiratie in *Klein verhaal over liefde*, een boekje met nauwelijks woorden en met prenten van Marit Törnqvist. Het gaat over een meisje dat op een paal bij de zee in de verte zit te turen naar een man in een bootje. Eerst bouwt ze een huisje voor twee op haar paal, maar wanneer dat instort, bouwt ze uit de restanten een vlot om naar hem toe te drijven. Heel herkenbaar.’

De man van uw dromen dobbert aan de horizon?

‘Zoiets. Ik ben van het type dat eerst wacht tot een man naar haar toe komt - of erger nog, dat een brief in een fles stopt en hoopt dat die tot bij hem dobert (*lacht*). Eigenlijk moet ik de juiste manier vinden om naar hem toe te varen, maar ik vind dat moeilijk. Het meisje op het paaltje blijft er in elk geval hoopvol bij.’

SINDE ZE IN 1999 AFSTUDEERDE AAN PARTS MAAKT CHARLOTTE VANDEN EYNDE (37) DANSVOORSTELLINGEN EN PERFORMANCES, WERKT ZE ALS DANSERES EN ACTRICE EN SPEELDE ZE DE HOOFDROL IN DE FILM ‘MEISJE’ (2002).